

Išleisti knygele vaikams pedagogę paskatino žinoma rašytoja

SAVIRAIŠKA

Eglė KVIESULAITIENĖ

Vilkaviškio „Pasakos“ vaikų lopšelio-darželio meninio ugdymo pedagogė Edita Andriulionienė ryžosi įgyvendinti seną svajonę. Ne tik dainelių vaikus mokanti, bet ir jų muzikinį skonį ugdanti muzikos vadovė išleido eiliuotą knygele, kurią mielai skaito ir vaikai, ir jų tėveliai.

Jaudulys ir atsakomybė

Ko gero, daugelis vilkaviškiečių Editą Andriulionienę labiau pažįsta ne kaip „Pasakos“ vaikų lopšelio-darželio pedagogę, bet kaip Vilkaviškio kultūros centro kamerinio choro „Uosija“ dainininkę ar renginių vedėją. Mat veiklią ir artistišką moterį dažnai galime pamatyti kultūros centro, Paežerių dvaro ar kitų rajono miestų bei kaimų renginių scenose.

E. Andriulionienei ne tik vienai, bet ir kartu su dukra Ieva patikima vesti svarbiausias metų šventes – Vasario 16-osios ar Kovo 11-osios minėjimus, o pernai, minint Lietuvos valstybės atkūrimo šimtmetį, į sceną lipo visa Andriulionių šeima: Vinco Kudirkos istorinio smuiko stygas virpino muzikos mokyklos mokytojas Gintautas Andriulionis, o su tėvais bei seserimi himną giedojo ir mažasis Augustas.

Edita prisipažįsta, kad stovėdama scenoje, vesdama renginius jaučianti didžiulę atsakomybę – ne scenos baimę, o malonų jaudulį.

Nugalėjo muzika

Tačiau pastaruoju metu E. Andriulionienės gyvenime atsirado visai kitas amplua. Vilkaviškietė išleido eilėraščių vaikams knygele „Abėcėlė“, kurioje eiliuotai aprašė visas lietuviškos abėcėlės raides ir šmaikš-

▲ Edita Andriulionienė laisvalaikiu veda renginius, dainuoja chore ir kuria eilėraščius vaikams.

Asmeninio albumo nuotr.

čiai paaiškino jų vietą raidyne. Išradingos ir mažyliams lengvai suvokiamos Ramunės Jaskelvičienės iliustracijos padės atkreipti dėmesį, kokia raide prasideda gražiausi lietuviški žodžiai, o tekstas išmoks abėcėlės raides prisiminti eilės tvarka.

Edita prisipažino eilėraščius vaikams rašanti jau seniai. Kūryba praverčia jos tiesioginiame darbe. Mat dirbant muzikos vadove darželyje norisi atrasti naujų ugdymo formų, vaikams artimų tekstų, tad tenka juos sukurti pačiai. Dažnai prie teksto autorė pritaiko melodiją ir taip gimsta naujos, dar negirdėtos dainelės.

Nors savęs poete ar kūrėja Edita sako nelaikanti, vis dėlto tokią aistrą turėjo nuo vaikystės. Moteris puikiai prisimena, kai dar pati besimokydama mokykloje lankė žurnalistų būrelį „Santakos“ (tuometinės „Pergalės“) redakcijoje.

Tačiau suaugusiai teko rinktis vieną iš dviejų pomėgių. Nugalėjo muzika, kuri Editą lydėjo nuo pat vaikystės. Polinkį kūrybai Edita mano paveldėjusi iš tetos, krikšto mamos Irenos Mačiokienės, o meilę muzikai įskiepijo tėtis – daugeliui vyresnės kartos vilkaviškiečių pažįstamas Jonas Skeltys. Jis akordeonus „virkdė“ ne viename muzikos kolektyve, tuometinių agitbrigadų scenose, o sostinėje vykusiaime konkurse suspindo, kai grojo instrumentą laikydamas už nugaros.

Leido „Bevardį“

– Nuo mažumės pasvajodavau, kad būsiu vaikų darželio muzikos vadovė, – su šypsena vaikystės svajones prisiminė E. Andriulionienė. – Matydavau save sėdincią prie pianino, o aplink – būrį vaikų.

Kai atėjo laikas rinktis gyvenimo kelią, Edita išvyko mokytis muzikos pedagogikos, o po studijų grįžo į gimtinę. Tiesa, tapti darželio muzikos vadove pavyko ne iš karto, nes tose įstaigose muzikų tuomet netrūko. Muzikos pedagogė tada įsidarbino Žaliosios Vinco Žemaičio pagrindinėje mokykloje.

Dabar Edita juokiasi, kad tada vėl atgimė ir antroji jos aistra – žurnalistika. Jauna pedagogė sumanė leisti sienlaikraštį. Kadangi sienlaikraščiu pavadinimo niekaip nesugalvojo, pavadino „Bevardžiu“. Šis pavadinimas taip ir prilipo.

Vėliau sienlaikraštis peraugo į mokyklos laikraštėlį, kurį irgi redagavo Edita. Jį iliustruoti redaktorė pasikalbino bibliotekininkę Ramunę Liudvikauskaitę, vėliau tapusią Jeskelevičiene, mokykloje garsėjusią savo gebėjimais piešti. Apie „Bevardį“ tuomet rašė ir „Santaka“.

E. Andriulionienė prisiminė, kaip tada

pajuokavusi: jei kada leisianti savo knygele, Ramunė turėsianti ją iliustruoti. Tiesa, tuomet tokių minčių neturėjusi.

Paskatino rašytoja

Vis dėlto eilėraščiai vienas po kito gulė į stalčius ir E. Andriulionienei kartą kilo mintis savo kūrybą parodyti žinomai poetei, išleidusiai kelias dešimtis knygelių vaikams, Zitai Gaižauskaitei. Permetusi Editos eilėraščius akimis, poetė paprašė juos atsiųsti, kad galėtų išigilinti, ir patikino esanti labai priekabi, tad vilkaviškietė pedagogė turėtų neįsižeisti, jei ras daug pataisymų.

Kai po kurio laiko Edita įsidrąsino paskambinti žinomai poetei, ši pasakė neturėjusi prie ko prikibti. Ypač jai patikusi „Abėcėlė“. Būtent poetė Z. Gaižauskaitė tada ištarusi lemtingus žodžius, jog Editai pats laikas išleisti savo eilėraščių knygele.

Kukli vilkaviškietė vis nesiryžo kreiptis į leidyklą, kol Z. Gaižauskaitė pasakė jau laukianti Editos knygelės, kad galėtų ją parodyti savo skaitytojams. Tai buvo tarsi spyris, paskatinęs Editą pagaliau ryžtis.

Noras dalytis

Kai paskambino Žaliosios laikų pažįstamai, šiuo metu Marijampolėje gyvenančiai Ramunei, ši iškart pašmaikštavo, ar kartais Edita nesugalvojusi leisti knygos. Nuo jautė Ramunės neapgavo ir ji sutiko iliustruoti „Abėcėlę“.

Išryškinti kiekvienos raidelės unikalumą, atspindėti tai, ką jose mato vaikai, Ramunei padėjo mažametės dukrelės. Jos pasakojo, kaip turi atrodyti kiekviena raidė: ką segėti, ryšėti ar kuo puošti.

Taip gimė pirmoji E. Andriulionienės knygelė, kurią pedagogė išleido savo asmeninėmis lėšomis 200 egzempliorių tiražu ir jau baigia ją išdalyti kolegoms – ikimokyklinių įstaigų pedagogams. Mat eiliuota „Abėcėlė“ pasakaitė labai tinka socialinio ir emocinio ugdymo pamokėlėms, skatinančioms lyderystę ir aiškinančioms vaikams tarpusavio santykius bei jausmus.

E. Andriulionienė nežino, ar kada nors ryšis leisti daugiau savo kūrybos knygelių. Tačiau patikino, kad jai visuomet malonu dalytis tuo, ką turi. O kūryba – kaip tik tai, kuo galima pasidalyti.